

דיוקנאות משפחה

פגשנו באינטרנט!
מהצלחות של ה Jdate. אני עם ילדה בת שלוש, חד הורית מחפשת את הצוק האיתן שלי וטל בגיל מתקדם יחסית בדיוק שם מחכה לי. אני באה מבית עם מסורת; קידוש בשבת, מטבח כשר, צום ביום כיפור. טל קיבוצניק בלי שום קירבה ליהדות עד שניהל את אגף ירושלים במאונחת ונחשף לכל הקשת האפשרית של החרדיות/חסידויות שאפשר.. סוג של קירבה.
נינו את הבית לפני 13 שנים אבל גרים בו רק 11 כי לא רציתי ללדת במקום לא מוכר ורחוק!... רות בת 12.
טל איש מערכת שיצא לדרך עצמאית לפני שלוש שנים. אני.... אני, במה אני עוסקת באמת?
נחנו מרגישים כמו סלבס! כל הזמן מקבלים תגובות אבל בעוונותינו טרם ביקרנו בתערוכה... 🙄

שפחת נטורי,
את המשפחה אני מכירה כבר כ 10 שנים. הם לקוחות קבועים שלי שאני מצלמת אחת לשנה.
בשהתחלנו את תהליך הליהוק של המשפחות ישר חשבתי עליהם. זכרתי שיעל סיפרה לי שאביה יהודי ישראלי אבל עלה לארה"ב בגיל יחסית צעיר כך שהיא אמריקאית עסלי. אביה של יעל ניצול שואה ולפי דבריה היחסים שלו עם היהדות מאד מורכבים.
קן ויעל הכירו באוניברסיטת סטאנפורד. קן קטולי ויעל אומרת שהילדים חוגגים את כל החגים ויחד עם זה לא חגים אף חג.
היא אומרת שהם מיש מש של הכל ואין דת מסוימת ששולטת.
הם גרים באותו הבית כבר 12.5. קן נולד בקומה מעליהם לפני 46 שנה. קן הוא נשיא החברה של חברת הלנג'רה - נטורי ויעל מורה למתמטיקה במשרה חלקית.
אנחנו אוהבים את הרעיון שאנחנו משפחה מעורבת שמציגים המוזיאון.

שפחת בקשי

אשתי ואני השתדכנו . אנו מאותה שכונה . לא הכרנו לפני .
 ייתי אותה מגיעה לבית הכנסת בו אביה הוא הגבאי ואני הייתי יד ימינו של הרב.
 כך הרב ביקשתי סיוע להכיר ולהיפגש איתה
 כן יצאנו וכבר בפגישה הרביעית תוך שבועיים
 נעתי לה נישואין
 א הסכימה .
 קירבה ליהדות: היא דוסית מבטן ולידה (הוריה חזרו בתשובה טרם לידתה).
 י ממשפחה מסורתית (לא הייתה שמירת שבת בבית וכו' אלא רק מסורת)
 רתי בתשובה תוך כדי שאבי ז"ל חלה . ומאז סחפתי את משפחתי (טרם נישואיי) לחיק היהדות- שבת, כשרות הדוקה, תפילות וכו'.
 שהתחתנתי כבר דתי.
 אשתי גננת (לחינוך מיוחד). אני עו"ד עצמאי.
 התחושה מאוד נעימה.
 א מרגשת, בעלת גאוה, שייכות למשפחת המוזיאון המפואר. תחושת שליחות .
 וגם "הלם" כזה מגודל התמונה ומיקומה במוזיאון.
 נו משוקים את המוזיאון לאחר שביקרנו אותו בכל שיחה עם מכרינו שלחנו לשם לדעתי מאות משפחות שלמות עד היום.
 נו מודים למשפחת המוזיאון "אנו"
 ל הכבוד שניתן לנו .
 מחים מאוד על התמונה שנבחרה ומקבלים מחמאות עליה.
 (רק אני אישית פחות מרוצה מאיך שיצאתי בה אבל לא בגלל הצילום.
 אלא פשוט קשה יותר לזהות אותי עם הכובע במבט ראשון. אבל כמוכן שבסדר ותודה)

שפחת אייאסו

נחנו משתייכים לזרם הדתי לאומי
 כמה שנים אתם גרים בבית הזה? כבר לא גרים שם... גרנו 3 שנים
 עברנו ממעלות לשדרות
 מנהל חשבונות ועו"ס
 (3) איך התחושה להיות מוצג במוזיאון? ובכלל איך התחושה לעמוד מול עצמכם בסדר גודל כזה? תחושה מוזרה, לא הספקנו לבקר בתערוכה אבל מקבלים ד"שים ממי שמכיר אותנו ומגיע לבקר

רני- פרלסון

אתר הכירויות לגייז
אבא של איל הגיע מרקע דתי
ריו מקיבוץ דתי אך הוא לא דתי כעת
נחנו נהנים מחגים וקוראים לילד שלנו סיפורים מהתנך לעיתים
כ 5 שנים
אלי מוזיקאי (עושה מוזיקה לסרטים וטלוויזיה ובעל אולפן הקלטות) ואיל
איש שיווק
זה נחמד מאוד:
די פעם אנחנו מקבלים תמונות שלנו מאנשים מופתעים ששואלים מה
אתם עושים שם? וזה מצחיק
ה שנחמד זה שהמוזיאון ממש מעניין וזה כיף להיות חלק מזה
כן די שמחים
ל טוען שהוא לא נראה
טוב בתמונה

כרנו באתר של ספורטאים. אנחנו שנינו מרימי משקולות וחטיפשו אנשים
להתאמן איתם.
ני יהודייה אבל לא דתייה יחד עם זאת אני מאד גאה להיות יהודייה.
אנג'לו נוצרי.
אני מזכירה ואנג'לו שף בקולאג'.
רגיש קצת חושפני להיות מוצג במוזיאון אפילו שאני חייה רחוק. אני גם
אית ממש שונה עכשיו עם הרבה יותר קעקועים אני אוהבת את התמונה
כל בנתיים אנג'לו ואני נפרדנו. אז התחושה היא קצת חמוץ מתוק.

משפחת דבידוביץ

1. בטסמניה אוסטרליה.
2. אנה התגיירה!יתכן שלמשפחה שורשים ביהדות. לסבי
- היה בית כנסת בבית.
- 3.מ 1996
- 4.עצמאיים. אנה נטרופטית ואני איש טכני.
5. התחושה נעימה , נחמד להיות חלק מפרוייקט
- כזה.....והתגובות מעניינות.
6. מאד שמחים.

הכרנו לראשונה בתנועה המאוחדת ובשנית בקיבוץ צרעה.
 בעלי הקדיש את חייו לחקר התרבות היהודית – ישראלית ואף
 קיבל את פרס ישראל על חקר מחשבת ישראל. אני עוסקת
 בהוראת תולדות האמנות ובחינוך בתחום זה וחלק חשוב
 בעבודתי קשור בהוראת אמנות יהודית – ישראלית. אפשר
 לומר ששנינו במסגרות שונות וברמות שונות מעין "סוכנים של
 תרבותנו - היהודית – ישראלית.
 במוזיאון "אנו". כניצולת שואה ויהודייה שהתנסתה בתחושת זרות
 בגלות, חשוב לי מאד להיות חלק מן ה"אנו" הקולקטיבי של עם
 ישראל ושל מדינתנו.

בעלי אמר שהוא לא התרגש כמוני, זה נראה לו טבעי להופיע
 בבית התפוצות, אפשר לומר שהוא הרגיש שם בבית. הוא הצטער
 רק שהוא לא לבש הבגד יותר חגיגי